

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3157/2019
03.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божицара Вујичића, др Илије Зиндовића, Бисерке Живановић и Бранислава Босилковића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Биљана Проданић, адвокат из ..., против тужене „ББ“ АД ..., чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 393/19 од 29.03.2019. године, у седници одржаној 03.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 393/19 од 29.03.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 393/19 од 29.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 658/18 од 17.12.2018. године, ставом првим и другим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да је ништава одредба члана 6. Уговора о динарском готовинском кредиту без валутне клаузуле број, закљученог 26.01.2015. године између тужиоца и тужене, у делу који гласи: „Корисник кредита се обавезује да по основу трошкова обраде кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење, плати банци једнократну накнаду у висини од 0,50% од износа одобреног кредита из члана 1. овог Уговора“. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу исплати 250,00 динара са законском затезном каматом почев од 26.01.2015. године до исплате. Ставом четвртим изреке утврђено је да је ништава одредба члана 6. Уговора о динарском готовинском кредиту број ..., закљученог 10.11.2015. године између тужиоца и тужене, у делу који гласи: „Корисник кредита се обавезује да по основу трошкова обраде кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење, плати банци једнократну накнаду у висини од 2,00% од износа реализованог кредита из члана 1. овог Уговора“. Ставом петим изреке обавезана је тужена да тужиоцу исплати 3.200,00 динара са законском затезном каматом почев од 10.11.2016. године па до исплате. Ставом шестим изреке утврђено је да је ништава одредба члана 6. Уговора о динарском готовинском кредиту број ..., закљученог 19.01.2018. године између тужиоца и тужене, у делу који гласи: „Корисник кредита се обавезује да по основу трошкова обраде кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење,

плати банци једнократну накнаду у висини од 2,00% од износа реализованог кредита из члана 1. овог Уговора“. Ставом седмим изреке обавезана је тужена да тужиоцу исплати 2.500,00 динара са законском затезном каматом почев од 19.01.2018. године па до исплате. Ставом осмим изреке одбијен је део тужбеног захтева на име исплате по основу Уговора о динарском готовинском кредиту без девизне клаузуле број ... од 26.01.2015. године преко досуђених 250,00 динара, а до тражених 2.500,00 динара са припадајућом законском затезном каматом. Ставом деветим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка од 36.792,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности па до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 393/19 од 29.03.2019. године, жалба тужене је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 ... 87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП. Наиме, иако тужена има право на накнаду трошкова обраде кредита, у конкретном случају тужбени захтев тужиоца је усвојен и утврђено да су ништаве одредбе члана 6. Уговора о динарском готовинском кредиту без валутне клаузуле од 26.01.2015. године, Уговора о динарском готовинском кредиту од 10.11.2015. године и Уговора о динарском готовинском кредиту од 19.01.2018. године и тужена обавезана да тужиоцу исплати укупно 5.950,00 динара са припадајућом каматом, ближе наведено у изреци првостепене пресуде, јер тужена није доказала на шта се односе трошкови обраде кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење у висини од 0,50% (по Уговору о динарском готовинском кредиту без валутне клаузуле од 26.01.2015. године), односно од 2% (по Уговорима о динарском готовинском кредиту од 10.11.2015. године и од 19.01.2018. године) од износа одобреног кредита, а који трошкови су тужиоцу наплаћени. Како одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевом зависи од утврђеног чињеничног стања, односно од чињенице да ли је тужена (на којој је терет доказивања) доказала оправданост, намену и висину трошкова који су од тужиоца, као клијента наплаћени, то одлуке апелационих судова којима је евентуално другачије одлучено о истом правном питању, не представљају нужно и различито поступање суда у истој правној ствари. Сагласно наведеном, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Како на основу изнетог

произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члану 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради утврђења делимичне ништавости уговора и стицања без основа, поднета је 05.04.2018. године, вредност предмета спора је 5.950,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе не прелази динарску противвредност 3.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужене недозвољена, применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић